

Hồi 10

GIÓNG TRỐNG KHUA CHIỀNG KẾ THÂM SÂU
HIỂN LỘ THÂN THỦ XOÁ NGỘ NHẬN

Hoàn toàn khác với những gì đã báo trước, hành động của Trương Khánh Long kỳ thực chỉ khiến các nhân vật đã nhận lời hỗ trợ ngày càng thêm nghi hoặc hoang mang. Thoạt tiên là Quan Ngọc lên tiếng khi thấy Trương Khánh Long như cố tình chờ đến lúc giang thuyền khởi hành mới tự thân làm cho hai bên thân thuyền đột ngột buông rũ xuống mỗi bên một bức hoành với những chữ được vẽ theo lối chữ đại, Quan Ngọc khẽ kêu:

- Như công tử cố tình khua chiềng going trống? Lại còn viết hai câu: “Hồi gia nghĩa tử báo thâm ân - Đổi tìn nghĩa phụ đáp ngàn vàng” để bắt luận ai đứng dọc hai bên bờ sông đều nhìn thấy?

Trương Khánh Long thản nhiên thừa nhận và cũng thản nhiên tương tự khi thấy đã bắt đầu xuất hiện một vài kẻ hiếu kỳ đang nhòm ngó theo giang thuyền ở cả hai bên bờ Hán Giang.

- Như đã nói mỗ quyết hành sự quang minh lỗi lạc, mọi việc làm chẳng cần giấu giếm bắt luận ai. Hơn nữa cũng phần nào nhờ tự miệng cô nương nhắc nhở, khiến mỗ đã tự hỏi vì sao tận dụng sự sản hàng ức vạn để tìm cho bằng được mọi tin tức hoặc manh mối liên quan đến hạ lạc của nghĩa phụ?

Đinh Song Tú huynh đệ rất tán thành hành vi này của Trương Khánh Long, họ bảo:

- Âu cũng là cách hay để bắt luận dù thân hay thù cùng lệnh nghĩa phụ trước nay đều phải xuất đầu lộ diện.

- Nhưng thuyền thì rộng, đứng chơ vơ trên này chỉ vồn vện năm người chúng ta, dọc theo hai bên bờ sông ngày càng xuất hiện nhiều người nhòm ngó, thú thật sao cứ nghe lạc lõng lạ. Phải chăng Trương huynh đệ còn những ẩn ý nào nữa?

Trương Khánh Long gật đầu thừa nhận và sẵn lòng giải thích:

- Cũng là dựa theo thông tin được từ Vi tiên bối, cho rằng những nhân vật từng thọ ân từ nghĩa phụ là nhiều vô số kể, thế nên tiểu đệ thâm mong sẽ có không ít người một khi biết tin ắt tìm đến. Và phải là thuyền rộng mới chứa đủ ngần ấy người.

Bát Bửu Đào Vi Yến Thảo bỗng kêu:

- Có rồi, hãy nhìn bờ bên tả dường như có người đang giơ tay vẫy thì phải.

Trương Khánh Long lập tức ra lệnh cho một trạo phu:

- Nhân huynh mau dùng thuyền nhỏ và nếu nhân vật đó thực sự biết tin tại hạ đang cần thì đừng ngần ngại cứ đưa đến đây.

Gã trạo phu lập tức hạ thủy một chiếc thuyền con và hành động theo lệnh đã nhận.

Quan Ngọc chợt hạ thấp giọng cảnh báo:

- Gã trạo phu đó có am hiểu võ công, nếu là người do công tử chủ nhân ngầm chiêu mộ thì không nói làm gì, nhưng bằng ngược lại thì chúng ta không thể không lưu tâm phòng bị.

Trương Khánh Long bảo:

- Đây là giang thuyền tuy chủ sở hữu là mỗ nhưng lâu nay do chưa có dịp dùng đến nên mỗ không thể không thuê tốp trạo phu này chăm sóc hộ. Và qua việc họ vẫn giữ giang thuyền nguyên vẹn, mỗ cũng ngầm đoán thế nào họ lại không có một ít võ học phòng thân? Do đó mỗ chưa có dịp tiện giải thích khiến Quan Ngọc cô nương một phen lo lắng.

Chợt xảy ra biến sự, diễn ra ngay trên chiếc thuyền con. Nhân vật được gã trạo phu đón lên thuyền bỗng đột ngột hạ thủ và điểm huyết gã trạo phu ném qua một bên. Đoạn nhân vật nọ tự thân chèo thuyền nhỏ lại gần giang thuyền.

Vi Yến Thảo hừ nhạt:

- Ngờ là ai, hạng như Nhất Ác Đồng Khuê quyết không chỉ vì ngàn vàng mà động tâm. Chủ ý của công tử là thế nào? Có cần lão phu cho họ Đồng một bài học, trị tội tự tung tự tác, đã tự ý ra tay đối xử với người của công tử như vậy chẳng?

Trương Khánh Long vội ngăn lại khi thấy Vi Yến Thảo đã nhanh nhẹn lấy ra vài ngọn phi đao:

- Sinh mạng của nhân huynh nọ vẫn đang nằm trong tay Nhất Ác, huống hồ chẳng ai trong chúng ta biết được dụng ý của Nhất Ác là thế nào, xin Vi tiên bối chớ vội hành động, vạn nhất gây những hậu quả không đáng có thì chẳng là tiếc lắm sao?

Chiếc thuyền con lúc này cũng đã được một lão nhân tự chèo đến gần, do lão nhân cũng phát hiện cử chỉ của Vi Yến Thảo nên vội hô hoán:

- Có phải trên thuyền là lão Bát Bửu Đao đó hay chẳng? Này, đừng hành động hồ đồ nha, trái lại hảo sự này của lão Đồng ta chỉ xin tặng không công, thay cho lễ diện

kiến mà lão Đồng ta tuy từ lâu có loáng thoáng nghe danh nhưng mãi đến hôm nay mới có cơ may cùng đại phú gia Trương công tử hội diện.

Trương Khánh Long vận lực lớn tiếng hỏi lại:

- Nhân được đại giá đề cập, Trương mỗ cũng có nhiều điều muốn minh bạch. Vì sao hạ thủ đối với người được lệnh Trương mỗ đưa thuyền đến đón, lại bảo đấy là hảo sự tặng thay cho lễ diện kiến?

Lão Nhất Ác họ Đồng cười hô hố:

- Hóa ra công tử không những là đại phú gia mà còn là nội gia cao thủ thâm tàng bất lộ. Vậy Trương công tử quan hệ thế nào với Phi Kiếm Bang, vì gã này đã bị lão phu phát hiện là người được Phi Kiếm Bang sai sử?

Quan Ngọc thật sự lo ngại:

- Có thật gã là người của Phi Kiếm Bang chẳng? Công tử chủ nhân định xử lý thế nào?

Trương Khánh Long đáp:

- Giữa Trương mỗ và Phi Kiếm Bang tuyệt vô quan hệ, và để minh bạch, phiên Đồng đại gia giải khai huyết đạo, mỗ muốn nghe nhân huynh đó tự miệng nói ra.

Lão Nhất Ác Đồng Khuê theo:

- Người của Phi Kiếm Bang tuy khéo léo che giấu tung tích nhưng chẳng may cho gã lại gặp đúng lão phu. Đây, nói mau, ngoài người ra còn tên nào nữa cũng được thượng cấp sai sử?

Gã trạo phu được giải huyết liền quát:

- Sĩ khả sát bất khả nhục, nay ta đã bị lão làm bại lộ tung tích, muốn chém muốn giết thế nào cũng được. Nhưng hãy nhớ xưa nay chưa từng có ai đắc tội với Phi Kiếm Bang mà sau đó vẫn an toàn. Lão nên có mọi chuẩn bị là vừa.

Chợt Trương Khánh Long bật quát:

- Chớ hạ thủ, hay Đồng đại giá vội quên lời vừa hứa, đã bảo tặng hảo sự này cho mỗ thì xin đừng tùy tiện định đoạt.

Nghe Trương Khánh Long kêu lão Đồng Nhất Ác lập tức dừng tay ngay khi toan vỗ một chưởng vào đầu kết liễu gã trạo phu:

- Là Trương công tử ngại gây sự hay kỳ thực vì ngấm ngầm giao hảo Phi Kiếm Bang nên muốn buông tha kẻ tiềm nhập?

Trương Khánh Long đáp:

- Như đã nói, giữa Trương mỗ và Phi Kiếm Bang nước sông nước giếng quyết chẳng phạm nhau. Bất luận Đồng đại giá muốn nghĩ thế nào tùy ý, phần mỗ vì tiếp nhận tặng vật thiết tưởng hãy cứ để mỗ xử sự theo cách riêng.

Quan Ngọc nhích lại gần và thì thào:

- Đã có một tất còn nhiều nữa những trạo phu tương tự. Hay chúng ta bỏ thuyền lên bờ quách, cũng chẳng nên đối đầu với Phi Kiếm Bang làm gì.

Trương Khánh Long vội trấn an:

- Thiết nghĩ ở đây chắc đã có điều gì lầm lẫn, hãy bình tâm vì mỗ đã có cách.

Và Trương Khánh Long lớn tiếng nói với gã trạo phu:

- Giữa chúng ta từng có thỏa thuận và mỗ tin rằng chưa hề bội ngôn nuốt lời hoặc bạc đãi đối với nhân huynh, nhưng do đã xảy ra diễn biến này, một là mỗ bỏ qua, hai là nhân đây cũng xin minh bạch, mỗ chẳng có lý do nào và cũng chẳng muốn kết oán cùng nhân huynh hoặc Phi Kiếm Bang. Nhân huynh nếu không còn gì để nói thì có thể đi được rồi, không tiễn.

Gã trạo phu chỉ sao một thoáng trừng mắt nhìn Trương Khánh Long liền tự lao đầu xuống mặt nước sông mênh mông, tịnh chẳng thốt lên lời nào hoặc đáp tạ ơn dung tha hay như đã hăm dọa lão Nhất Ác.

Lão Nhất Ác chưng hửng:

- Tha cho gã dễ thế sao?

Trương Khánh Long cười cười:

- Xin thỉnh Đồng đại giá lên thuyền và đừng lưu tâm làm gì nữa chuyện nhỏ nhặt ấy. Bởi vì Trương Khánh Long mỗ quyết xưng ngoại hiệu là Bất Minh Phi Quân Tử, thế nên thà đường đường chính chính đối thoại cùng thượng cấp của gã hơn là mãi chấp nhặt với hạng thuộc hạ.

Vì Yến Thảo bỗng lên tiếng:

- Nhưng Đồng Nhất Ác lão nhi người chớ vội mừng, vì dù Trương công tử hành sự quang minh quyết trở nên bậc quân tử, thì hạng gian ngoa tráo trở như người nếu không tỏ rõ thiện chí thì đừng mong có cơ hội lên thuyền này.

Đồng Khuê lại cười hô hô:

- Lão phu tự ý đến vì muốn hiến một ít thông tin liên quan đến nhân vật đang được Trương tiểu tử quan tâm. Thế nên đừng nghĩ lão phu ngại Bát Bửu Dao hay Không Động Đình Sông Tú, tiểu tử kia hãy mau quyết định cho. Và nếu người không thể tác chủ thì chỉ cần nói một tiếng lão phu sẽ tuếch thẳng, hô hô...

Trương Khánh Long lại phải trấn an Vi Yến Thảo:

- Như chủ ý lúc đầu, bất kể thân thù hay hắc bạch gì cũng được, miễn có tin của Trương nghĩa phụ là ổn. Xin cứ để Đồng lão lên thuyền, nhược bằng Đồng lão có dụng mưu thì một mình Đồng lão đâu dễ thoát Bát Bửu Dao, thậm chí có cả thêm nhị huynh đệ Đình Sông Tú.

Vi Yến Thảo hậm hực bảo lão Đồng Nhất Ác lên thuyền:

- Đồng lão nhi người nhờ độc ác thành danh nhưng lần này bất luận người có dụng mưu gì cũng đừng mong toại nguyện, lên đi.

Đồng Nhất Ác dùng dây neo cột thuyền nhỏ nối vào thuyền lớn, đoạn thi triển khinh công lao vọt từ dưới lên khoang thuyền.

Vù...

Chợt có tiếng một trong Đình Song Tú huynh đệ khê kêu:

- Cũng từ bờ tả đang có người vẫy gọi.

Trương Khánh Long lại thần nhiên ra lệnh cho một trạo phu khác:

- Bất luận thế nào thì cũng đưa người lên thuyền, lần này xin đến lượt phiên nhân huynh giúp cho.

Gã trạo phu đó lên tiếng:

- Ta cũng là thủ hạ Phi Kiếm Bang, Trương Khánh Long người có còn muốn ta thực hiện mệnh lệnh nữa chăng?

Vi Yến Thảo động nộ bật lao đến:

- Giải cho Phi Kiếm Bang dám xem thường bọn lão phu quá thể, hãy mau nằm xuống!

Ào...

Bất đồ Trương Khánh Long lạng người và thật ảo diệu kịp xuất hiện đứng án ngữ ngay trước mặt gã trạo phu nọ:

- Dừng tay, vì văn bối văn đoán quyết ở đây có sự nhầm lẫn nào đó.

Đồng Nhất Ác vụt suýt soa:

- Hảo công phu, và sẽ may mắn hơn nếu biết cao nhân nào là sư phụ của Trương tiểu tử người.

Phần Vi Yấn Thảo thì vội vàng hồi bộ, chỉ hoàn hồn khi thấy vẫn chưa đến nỗi phạm đến Trương Khánh Long.

- Sao công tử quá mạo hiểm, vạn nhất lúc này lão phu xuất đao thay vì xuất chưởng thì còn gì tính mạng?

Trương Khánh Long gượng cười:

- Thì chờ đến lúc ấy hẵn hay còn riêng lúc này vẫn bối chỉ biết đáp tạ vì được Vi thiết bồng nể mặt hồi chiêu.

Quan Ngọc cũng có mối lo ngại cũ:

- Công tử chủ nhân tuy đại lượng nhưng không thể không đề phòng hành vi tiểu nhân như được Phi Kiếm Bang cố tình đối phó công tử.

Trương Khánh Long hiểu ý, liền quay lại đối diện với gã trạo phu:

- Có thể cho tại hạ biết phải chăng những nhân huynh còn lại cũng cùng chung một xuất thân?

Gã trạo phu có phần bối rối:

- Điều đó là sự thật và thiết nghĩ người chớ giả vờ thi ân bố đức cho bọn ta làm gì.

Trương Khánh Long biến sắc:

- Chứng tỏ Phi Kiếm Bang đã sẵn chủ ý đối phó tại hạ? Nhưng tại sao một khi chuyện giao phong xảy ra hai năm trước cũng xảy ra ở Hán Giang này chỉ là giữa Lạc Nhữ An và người của Lạc gia với Phi Thiên Nhất Bộ Hoàng Tiễn Khoái đường chủ quý bang mà thôi, đâu can hệ với tại hạ?

Gã trạo phu ngỡ ngàng:

- Xảy ra giao phong hồi nào? Huống hồ khắp lưu vực Hán Giang đều thuộc phạm vi Phi Thủy đường, Hoàng đường chủ lại thuộc Phi Ứng đường đâu thể tùy tiện hành sự ở đây một khi chưa được đường chủ bốn đường Phi Thủy chấp thuận?

Trương Khánh Long càng biến sắc:

- Nói như vậy Phi Thủy đường hành sự không những vô can Phi Ứng đường mà còn chỉ vì chuyện Lục Quyền cùng thân phụ lục lão bản năm xưa, đúng không?

Gã cười lạt:

- Nghĩa là người không còn nói nữa rằng tuyệt vô can hệ Phi Kiếm Bang?

Trương Khánh Long liền nhún vai:

- Tưởng gì, về chuyện Lục Quyền chỉ là ngộ nhận. Và để chư vị tin, tại hạ lần này sử dụng giang thuyền này di chuyển ở ngay Hán Giang đây là có chủ ý muốn phân minh mọi hư thực cùng Lục Quyền, nếu có cả quý bang tham dự thì càng tốt. Bởi đó, một là xin chư vị nể mặt, chớ vô cớ mạo phạm bất luận ai ở trên thuyền, hiển nhiên là ngoại trừ Trương Khánh Long tại hạ, hai nữa là xin đưa tin, nói rõ chủ ý của tại hạ cùng quý bang, nghĩa là sẵn sàng hội diện cùng quý bang bất kỳ lúc nào, và điều cuối cùng là một khi chưa khai diễn hội diện như vừa nói thì nhất thời xin chư vị nhân huynh cứ tạm tuân theo mọi điều động có thể của tại hạ. Vì không lẽ bọn tại hạ phải tự thân điều động giang thuyền, là việc thực ra chẳng dễ thực hiện?

Gã trạo phu ngạc nhiên:

- Người không ngại bất kỳ gì sao?

Trương Khánh Long bảo:

- Cây ngay không sợ chết đứng, vì vốn dĩ tại hạ tự phụ bản thân luôn hành sự quang minh lỗi lạc, có chăng tại hạ chỉ ngại quý bang hành sự bất chấp cả đạo lý lẫn thị phi, Điều đó có nghĩa là dồn tại hạ vào thế đối đầu, là điều tại hạ chưa bao giờ nghĩ đến. Và nếu xảy ra như vậy nhân huynh tin chẳng, quý bang vị tất toại nguyện. Tại hạ chỉ nói như thế thôi, nhân huynh muốn hiểu ra sao thì tùy ý.

Gã trạo phu hiểu:

- Ta vừa có cơ hội mục kích thân thủ của người, nhưng nếu chỉ có thế thì không thể nói lên bất kỳ điều gì, ngoại trừ một điểm là ta thừa nhận cách xử sự của người đáng mặt anh hào. Được ta chấp thuận đề xuất của người, mọi diễn biến sau đó ra sao thì chờ khi nhân vật đủ tư cách xuất hiện cùng người hội diện ắt rõ và tạm thời vì người đã có mệnh lệnh, ta vẫn đưa thuyền vào đón người chớ?

Trương Khánh Long mỉm cười:

- Đa tạ nhân huynh nể mặt, xin mời.

Thật lạ, gã chợt thi lê với Trương Khánh Long trước khi dùng khinh công nhảy thật nhẹ nhàng xuống lòng chiếc thuyền con.

Đinh Song Tú huynh đệ nhìn theo kẻ thở ra và lần lượt nói:

- Phi Kiếm Bang không chỉ luôn hành sự khó lường mà thế lực cũng lợi hại khó thể xem thường, sao Trương huynh đệ ngay từ đầu không nói rõ đã xảy ra ngộ nhận cùng Phi Kiếm Bang?

- Không phải huynh đệ mỗ ngại chẳng dám cùng Phi Kiếm Bang đối đầu nhưng trong thỏa thuận giữa chúng ta chỉ đối phó Lạc Nhữ An mà thôi, đúng không?

Trương Khánh Long quả quyết:

- Điều đó đối với đệ chỉ là một tiểu tiết, tự tin có thể một mình xử lý hiệu quả. Thế nên lúc mới rồi đệ mới có lời nói trước và hy vọng Phi Kiếm Bang phải tuyệt đối để mọi người ngoài cuộc. Nếu chẳng như vậy đệ đâu quyết định chọn đúng dòng Hán Giang này để di chuyển?

Đồng Khuê vụt bật cười hô hố:

- Nói như người thì chẳng hóa ra bang chủ Phi Kiếm Bang là hạng chính nhân quân tử sao? Và nếu vậy thì đâu cần nói hành sự của Phi Kiếm Bang luôn là khó lường làm gì, không đúng như thế sao? Hô hô...

Quan Ngọc cười lạt:

- Do liên tiếp xảy ra chuyện nên tâm chưa nhắc đến chủ ý của Đồng Nhất Ác tiên bối, vậy phải chăng cũng đã đến lúc bắt đầu câu chuyện. Thay vì nghe theo lời xúc xiểm vì hắc Đồng Nhất Ác tiên bối thừa biết hễ có nhân vật đủ tư cách của Phi Kiếm Bang xuất hiện thì chuyện như vừa rồi, Phi Kiếm Bang đâu dễ bỏ qua, đúng chẳng? Xin đừng cố tình kéo bọn tiểu nữ cùng ngồi chung một thuyền.

Đồng Khuê cười lạt:

- Bản thân lão phu, bất luận ai ở hai phe hắc bạch đều chán ghét. Tuy nhiên lão phu vẫn ung dung thọ mạng đến gần tuổi này, đủ chứng tỏ số lão phu chưa tận. Vậy có thêm bọn người hay không vị tất sẽ có lợi hoặc thêm bất lợi cho lão phu. Hô hô...

Vi Yến Thảo bỗng kêu:

- Ai như Trang Hiển, ngũ nghĩa đệ của Trương Thái Toàn đại hiệp?

Trương Khánh Long nghi ngại, nhất là nhân vật đang được gã trạo phu khi nãy dùng thuyền nhỏ đưa đến mỗi lúc một gần cũng là một văn nhân, cho dù diện mạo hoàn toàn khác với Dương Diệu Khẩu Tài Tam Mục từng mạo nhận Trang ngũ thúc trước kia:

- Mong Vi tiên bối có nhận định thật chuẩn xác cho, phải chăng đấy chính là ngũ nghĩa đệ thực sự của Trương nghĩa phụ?

Quan Ngọc liền trấn an:

- Gã kia dù gì cũng từng thời gian dài hành tẩu giang hồ, ý Quan Ngọc muốn nói nếu gã không biết chắc đối tượng là ai thì đâu dễ chấp thuận dùng thuyền con đưa đến

đây, theo lệnh của công tử là nhân vật đã khiến gã thán phục? Công tử đừng có thái độ kinh cùng chi điệu, vì Quan Ngọc cũng tin chắc đấy chính là lệnh ngũ thức.

Thuyền con đến gần, văn nhân nọ cất tiếng hỏi vọng lên:

- Ta là Trang Hiển, do ngẫu nhiên xuất hiện quanh đây nên tình cờ được tin Trương đại ca dù vẫn biệt vô âm tín nhưng cũng kịp thu nhận một nghĩa tử và hiện nay đang ở trên thuyền. Vậy có thể tạm thời cho ta tỏ tường một phần hư thực chăng hay chỉ là một trò đùa nhằm dụng ý nào đó?

Trương Khánh Long ứng tiếng:

- Muốn tỏ tường hư thực sao tôn giá ngại không chịu lên thuyền? Huống hồ hiện diện trên thuyền lúc này ngoài Nhất Ác chỉ là một nhân vật đưa tin đổi lấy ngàn vàng kỳ dư đều là các nhân vật danh môn chính phái. Nếu tôn giá ngại thì thôi vậy, tại hạ Trương Khánh Long quyết không miễn cưỡng.

Trang Hiển lập tức đề khí lên cao:

- Dẫu chỉ là trò đùa, ta vẫn vô ngại. Vì may thay ở đây có cả Đồng lão hạng như thế ắt chỉ đưa hung tin dù vậy vẫn không uống công ta một phen.

Quan Ngọc chợt nhắc Trương Khánh Long:

- Sao công tử chủ nhân chưa đến thi lễ diện kiến, hầu xoa bóp càng tốt càng sớm những ngộ nhận không cần thiết?

Trương Khánh Long nhẹ thở ra:

- Dù là người thật không có chuyện bị mạo nhận thì đã sao? Vì không thể không lường trước chuyện người tuy thật nhưng tâm không thật?

Trang Hiển biến sắc:

- Trương Khánh Long người là nghĩa tử của Trương đại ca? Nhưng ta xem không phải, vì người do đại ca giáo huấn quyết không vô lễ như người, nhân đây cho hỏi, lời của người vừa rồi hàm ý ám chỉ điều gì?

Trương Khánh Long lãnh đạm:

- Ất tôn giá sẽ tự minh bạch, chẳng lâu đâu. Vì hãy chờ Đồng đại gia đây vì đến trước nên hiển nhiên phải lên tiếng trước. Nào, Trương Khánh Long tại hạ rửa tai chờ nghe đâu là thông tin Đồng đại gia cho là liên quan đến tung tích Trương nghĩa phụ?

Trang Hiển thật nóng nảy cứ chồm đến:

- Ta không thể chờ một khi chưa minh bạch dụng ý thật của người trong chuyện này là thế nào.

Và Trang Hiến xuất thủ.

Vù.

Trương Khánh Long lùi tránh ngay và cũng lên tiếng ngay:

- Tại hạ đoán biết tôn giá muốn mượn chiêu để minh định xuất thân võ học của tại hạ. Vậy với cùng cách xuất chiêu này vạn nhất tại hạ dùng tam chiêu liên hoàn là Cuồng phong - Loạn Vũ và kết thúc là Trích Tinh Tảo Diệp thì tôn giá có tự tin thoát chăng?

Trang Hiến khựng lại:

- Vậy sao người không y lời xuất thủ? Phải chăng vì đã có nội lực uyên thâm vượt cả niên kỷ, khiến người ngại có thể thương hại đến ta?

Trương Khánh Long nhẹ lắc đầu:

- Tại hạ chỉ ngại những ngộ nhận không cần thiết, nào dám có ý xem thường bất luận ai, nhất là đối với tôn giá dù sao cũng có thân phận ngang hàng với nghĩa phụ?

Trang Hiến hòa hoãn trở lại:

- Nhưng người vẫn chưa xưng hô đúng lễ, ta muốn biết vì sao?

Trương Khánh Long bảo:

- Điều đó so tôn giá không nhẫn nại chờ đến lượt theo ý tại hạ vừa tỏ bày?

Trang Hiến miễn cưỡng ưng thuận:

- Được lắm, ta không tin người sẽ mãi thoái thác.

Được tại hạ chấp thuận, Trương Khánh Long liền nhẹ thở ra, sau đó vừa cười bí ẩn vừa thúc giục Đồng Khuê:

- Đồng đại giá có thể nói được chưa?

Tuy có phần chột dạ nhưng Đồng Khuê lâm trâm trện trâm cảnh nên vẫn thản nhiên vừa nhún vai vừa lên tiếng:

- Người có vẻ không tin lão phu? Cũng chẳng sao, vì kỳ thực điều lão phu sắp nói quả không can hệ đến Trương Thái Toàn. Nhưng đừng vội phản ứng, nhưng lão phu tin ít nhất ở đây cũng có một người dĩ nhiên có thể không kể đến Trương tiểu tử người, thế nào cũng quan tâm đến điều lão phu sắp nói.

Trương Khánh Long vẫn cười bí ẩn:

- Chỉ cần Đồng đại giá không quả quyết loại trừ tại hạ là được, nào hãy nói đi. Và chỉ cần khiến tại hạ quan tâm thì phần đền đáp Đồng đại giá là điều nhất định phải có.

Lão Đồng buông ngay một câu:

- Chuyện liên quan đến Thạch Lệ Hoa, người có thật sự muốn nghe chẳng?

Trang Hiến giật mình:

- Đây là thất muội của Trang mỗ đích thực đã lâu cũng bật tin, vậy Đồng lão được tin thế nào?

Trương Khánh Long hắng giọng:

- Xin tôn giá đừng quá nóng nảy, vì chính tại hạ cũng quan tâm và Đồng đại giá đây vẫn phải nói thôi.

Trang Hiến phản ứng lại:

- Người ngỡ ta thật sự tin người quan tâm, nhất là thái độ mục vô tôn trưởng của người này giờ sao? Vậy tốt hơn thì...

Trương Khánh Long lạnh lùng ngắt lời:

- Sẽ tốt hơn nếu tôn giá cứ tiếp tục nhẫn nại, và cũng đừng quên tại hạ là người tác chủ ở đây. Há lẽ tôn giá không nhận thấy đã và đang để phí thời gian một cách vô ích?

Trang Hiến nuốt nhục chịu đựng:

- Được lắm, có cần ta đáp tạ vì được nhắc nhở chẳng.

Trương Khánh Long nhún vai:

- Thế thì không cần, cho dù cũng có thể sẽ có lúc tự tôn giá nói lên lời đáp tạ, còn bây giờ xin phiền Đồng đại giá cứ tiếp tục cho. Tin tức nào liên quan đến Thạch Thất Cô của tại hạ mà tôn giá muốn nói?

Lão Đồng có dịp bộc lộ những kiến văn qua thái độ ắt chẳng ai biết rõ như lão:

- Cách đây hai năm, người tin chẳng, tuy cùng là nghĩa huynh nghĩa muội nhưng Thạch Lệ Hoa lại bị chính nghĩa huynh truy sát.

Phát hiện tại hạ chực có phản ứng, Trương Khánh Long lập tức xua tay và có cách hỏi lão Đồng khiến tại hạ hài lòng:

- Sao Đồng đại giá không nói vị nghĩa huynh đó là ai? Trừ phi chỉ là do đại giá bịa nên còn phải ngầm nghĩ đắn đo?

Đồng lão cau mặt:

- Sao thấy người không có vẻ gì ngạc nhiên, hoàn toàn khác với thái độ của Trang Hiển? Hoặc giả đúng như dịp đó lão phu đã nghe, vì người đúng là đệ tử chân truyền của Lạc Nhữ An nên mọi mưu toan hãm hại Thạch Lệ Hoa là do hai sư đồ người đồng mưu tiến hành?

Trương Khánh Long cười lạt:

- Điều tại hạ muốn nghe là những gì do đại giá thu thập, thế nên đừng vội nêu mọi suy đoán chỉ xuất phát từ cảm nghĩ riêng của đại giá.

Đồng lão bước lùi lại, bật cười hô hố:

- Người càng ngăn cản lão phu càng có cảm nhận đã đoán đúng và hư thực thế nào hô hô... may còn có Trang Hiển là nghĩa huynh của Thạch Lệ Hoa ở đây, lão phu tin vẫn dễ dàng tìm được người đồng cảm. Là thế này...

Đồng lão chuyển mục quang qua Trang Hiển rồi nói tiếp:

- Ất họ Trang có biết Âm Dương Nhị Diệu? Chính bọn họ đã truy sát Thạch Lệ Hoa, đồng thời cũng tận tai lão phu nghe bọn chúng thú nhận thì mọi việc đều do Lạc Nhữ An chủ xướng, bảo bọn chúng thay họ Lạc bằng cách nào cũng được, miễn đưa kẻ nghịch đồ về cho họ Lạc. Và nghịch đồ ấy chẳng ai khác ngoài tiểu tử đang ở ngay trước mặt họ trang người.

Trang Hiển giật mình nhìn Trương Khánh Long:

- Người...

Trương Khánh Long tuy nhìn thấy nhưng chủ tâm bỏ mặc mọi thái độ lúc này của Trang Hiển, chỉ để chú mục vào một mình Đồng Nhất Ác mà thôi:

- Ý muốn nói Đồng đại giá lúc đó cũng hiện diện? Vậy đã xảy ra chuyện gì khi hành vi bất nghĩa và thập phần độc ác của Lạc Nhữ An đã vô tình bị đại giá đây phát giác?

Quan Ngọc hiểu ý Trương Khánh Long lập tức lên tiếng phụ họa:

- Câu công tử chủ nhân vừa hỏi thật xác đáng, vì hầu như ai cũng biết trang chủ Lạc gia là nhân vật đổ kỵ với mọi điều ác là thế nào, vậy thì để gì họ Lạc để lộ sơ hở, nhất là cho một nhân vật được mệnh danh là Nhất Ác đây có cơ hội nắm thóp?

Quyết không để Đồng lão có cơ hội nguy biện, Trương Khánh Long lạnh lùng để thêm:

- Trừ phi Đồng đại giá đây một là cũng dự phần, hai là vì một nguyên do nào đó khiến Lạc Nhữ An tỏ thái độ như không hề ngại bị Đồng đại giá phát hiện.

Đồng lão động nộ bất quát:

- Khi đó Âm Dương Nhị Điều có đề xuất, bảo nếu được tiếp tay thì Lạc Nhữ An sẽ đáp tạ lão phu kim ngân ngàn lạng, thế nhưng lão phu nào phải hạng người dễ mua chuộc. Vậy người đừng mong dùng thủ đoạn gấp lửa bỏ tay người hầu chối bỏ mọi tội lỗi đã do hai sư đồ người đồng mưu thực hiện.

Trương Khánh Long chợt tủm tỉm cười:

- Vậy ai đã đoán Lạc Nhữ An vốn hẹp lượng, bình sinh chưa hề thu nhận truyền nhân thì nếu đột ngột bỗng có chuyện trái khoáy này xảy ra ắt họ Lạc có được lợi qua chuyện thu nhận chân truyền?

Đồng lão giật mình:

- Người ám chỉ điều gì?

Trương Khánh Long phá lên cười:

- Thật đáng thương cho Đồng lão đã bị Âm Dương Nhị Điều lừa quá dễ dàng, vì lúc đó chính bản thân tại hạ cũng cùng náo thân trong Thạch động cùng Thạch Thất Cô, thế nên biết rõ mọi việc diễn ra. Nhân đây cũng cho Đồng lão mở rộng tầm mắt, là tại hạ vì bị Lạc lão đối phó, lại được Thạch Thất Cô tình cờ xuất hiện cứu nguy nên Thạch Thất Cô lẫn tại hạ mới bị họ Lạc sai phái Âm Dương Nhị Điều truy sát. Và nguyên nhân không do tại hạ là phản đồ mà trái lại chỉ vì mọi mưu toan của họ Lạc tình cờ được tại hạ phát hiện, rằng họ Lạc đã dùng Âm Dương Nhị Điều cùng một nhân vật nữa chủ tâm mạo nhận là Bạch-Tang-Giả, tam-ngũ-lục thúc của tại hạ, lão minh bạch chưa?

Lão Đồng lập tức vạch lại:

- Bọn Âm Dương Nhị Điều có mạo nhận hay không thì lão phu chẳng cần biết, chỉ muốn hỏi người là vì sao họ Lạc phải thiên phương bách kế đối phó người, là điều dù một mình họ Lạc vẫn tha hồ hành động. Cần gì lôi kéo thêm những kẻ như Âm Dương Nhị Điều.

Trương Khánh Long ung dung bảo:

- Bởi Đồng lão chỉ biết một mà vô khả đoán biết hai, sở dĩ họ Lạc hành động như thế là muốn tại hạ tin tưởng thổ lộ chỗ ẩn cư của Trương nghĩa phụ. Cũng nên biết, tại hạ vì tuân lệnh nghĩa phụ, chỉ thổ lộ khi nào qua họ Lạc tại hạ tìm đủ chư vị đệ muội từng một thời kết nghĩa cùng nghĩa phụ. Và Đồng lão thử nghĩ xem, với tại hạ chưa hề biết chư vị nghĩa thúc là ai, bất quá chỉ nghe nghĩa phụ nói về nhân dáng, thì với vẻ bề ngoài của Dương Điều, liệu tại hạ có thể phân biệt được chẳng một khi tin và nghe họ Lạc đề quyết Dương Điều chính là Trang ngũ thúc của tại hạ?

Vì Yến Thảo liền chú mục vào Trang Hiến:

- Quả là điều không thể trách bởi Dương Điều vẫn thường khoát y phục văn nhân và cũng tính khí nóng nảy có khác gì Trang lão đệ đây?

Trang Hiến lộ vẻ hoang mang và phân vân:

- Lạc Nhữ An dám giở thủ đoạn ấy thật sao?

Trương Khánh Long thở dài:

- Nào chỉ có thế, vì kể cả sau này, khi tại hạ đưa di cốt Thạch Thất Cô về, quyết an táng ở chỗ Thạch Thất Cô từng lưu ngụ, thì lại chạm trán với một nhân vật là Đoàn tứ thúc của tại hạ, thế nên...

Trang Hiến chấn động:

- Sao? Thạch Lệ Hoa đã vong mạng thật sao? Hãy nói mau, ai là hung thủ?

Trương Khánh Long liếc nhìn lão Đồng:

- Tiến hành truy sát với ý đồ đuổi tận diệt tuyệt Thạch Thất Cô thì chỉ là Âm Dương Nhị Điều, riêng phần Đồng đại giá đây thì...

Họ Đồng bật kêu:

- Đừng lôi lão phu vào, vì lão phu không hề dự phần.

Trương Khánh Long bảo:

- Sao không để tại hạ nói hết? Vì nhớ có nghe chính miệng đại giá nói với Âm Dương Nhị Điều đại loại là hễ có mặt thì được dự phần. Hay tại hạ nghe lầm?

Lão Đồng ấp úng:

- Ấy là lão phu...

Trang Hiến gầm vang:

- Hay cho kẻ có mặt thì được dự phần, vậy thì hãy nhận phần này của lão, chờ!

Ào...

Bị tấn công Đồng Nhất Ác lập tức tấn công lại:

- Họ Trang người thật hồ đồ, hay là người nghĩ lão sợ người? Vậy thì chưa chắc. Chờ!

Vù...

Thấy đã có gia phong, mọi người vội lùi xa, nhân đó Đinh Song Tú huynh đệ cố tình tiến lại gần và thì thào trách Trương Khánh Long:

- Theo lời Trương huynh đệ từng kể thì cái chết của lệnh thất cô đầu liên quan đến lão Đồng?

- Không sai. Thế nên sẽ là phi lý nếu để xảy ra chuyện này.

Trương Khánh Long đành thở dài và giải thích cùng Đinh Song Tú huynh đệ:

- Đinh Nhất huynh nhớ chẳng sai. Bởi đệ chưa từng nói Thạch Thất Cô là do Nhất Ác sát hại, nhưng Đinh Nhị huynh cũng đừng ngầm hiểu đệ đang có mưu toan bắt minh khi vẫn để chuyện này xảy ra. Trái lại đệ có nỗi khổ tâm, vì cần minh bạch vị Trang ngũ thúc lần này là nhân vật như thế nào, thêm đó phải có ai đó cho lão Đồng một bài học. Và biết đâu qua sự việc lần này, tại hạ có may mắn được thấu suốt thế nào là nguyên do khiến lão Lạc Nhữ An dù đã hai năm vẫn chưa đối phó lão Đồng gọi là sát nhân diệt khẩu?

Họ ngạc nhiên và vỡ lẽ:

- Dù đang phải đối phó nhiều việc, thế nên Trương huynh đệ vẫn dễ dàng nhận ra chỗ đúng là Đinh Nhị thật đáng thán phục.

- Đồng thời huynh đệ chỗ cũng hiểu và thông cảm Trương huynh đệ, bởi đã nhiều lần bị khốn đốn vì nghĩa thúc mạo nhận, thế nên không thể không đề phòng.

Trương Khánh Long cảm kích:

- Được chư vị thông cảm, tiểu đệ...

Chợt có tiếng Quan Ngọc bồi rối kêu:

- Phía trước đang có nhiều thuyền giăng ngang chặn lối, phải làm sao để đừng xảy ra va chạm đây?

Vì Yến Thảo cũng kêu:

- Chính là Phi Kiếm Bang, và thái độ này tuy nhiên không thân thiện.

Trương Khánh Long ngược mắt nhìn phía trước mũi thuyền và thất kinh khi nhận ra sự thể quả đúng như Quan Ngọc đang lo lắng, thế nên đến lượt Trương Khánh Long khẩn trương.

- Không thể nào kịp kiểm hãm giang thuyền đang lướt băng băng thế này, chư vị huynh trạo phu xin hãy mau mau cho thuyền ngoặt ngược, đồng thời cũng nên gọi những thuyền giăng trước mặt để kịp lui xa, nếu không...

Những trạo phu kỳ thực đều xuất thân Phi Kiếm Bang bỗng đột ngột cùng nhau bỏ thuyền nhảy xuống sông, khiến mọi mệnh lệnh Trương Khánh Long đang thốt nửa chừng cũng ngừng tịt lại. Và thế là giang thuyền cứ theo đà lướt băng băng tiếp tục về phía

trước, và nhất định là sẽ phải va chạm không chỉ một mà thật nhiều trong các giang thuyền đang cố tình giăng ngang cơ hồ kín khắp mặt sông.

Đinh Song Tú huynh đệ biến sắc:

- Cần phải suy nghĩ ngay cách ngoặt hãm giang thuyền lại, nếu không...
- Nhưng ngoặt hoặc hãm như thế nào là điều có ai trong chúng ta biết chẳng?

Trương Khánh Long vội ứng tiếng:

- Tiểu đệ biết, nhưng phải cần nhiều người đủ lực hỗ trợ.

Và Trương Khánh Long tự chạy về phía cuối khoang thuyền khiến Đinh Song Tú huynh đệ, kể cả Quan Ngọc và Vi Yến Thảo cũng chạy theo.

Thấy vậy, Trương Khánh Long lập tức sắp đặt:

- Bẻ lái cho thuyền ngoặt ngược lại tuy cần sức lực nhưng phải tinh tế, Quan Ngọc cô nương có thể giúp mỗi việc này.

Đinh Song Tú kêu:

- Còn huynh đệ mỗ.

Trương Khánh Long phân phó:

- Phiền nhị vị nhân huynh đứng bên cạnh dùng công phu Thận Thủy Thôi Châu phát cách không vào mặt nước, sao cho thuyền dù dễ dàng thuận ngoặt nhưng đứng quá độ ngột, có thể làm thuyền lật.

Vi Yến Thảo cũng muốn góp sức:

- Phần lão phu thì như thế nào?

Trương Khánh Long phân vân:

- Nếu tại hạ đoán không lầm có thể Phi Kiếm Bang chỉ muốn giăng dây kiềm chế và phong tỏa tứ phía. Vi tiền bối cứ tùy ý miễn đừng để xảy ra ngộ nhận, vì nếu cần thì cứ dùng Bát Bửu Đao chặt đứt mọi sợi dây quăng lên, chủ yếu là đừng để họ đặt chúng ta vào tình thế bị động.

Vi Yến Thảo lập tức lấy đủ tám ngọn Bát Bửu Đao ra:

- Có cần lão phu cho bọn Phi Kiếm Bang ném chút lợi hại chẳng? Nhưng thôi, hãy cứ tạm theo chủ ý của công tử vì để xảy ra đối đầu vào lúc này là bất lợi.

Vi Yến Thảo chạy đi, còn lại thì mọi người đều tuân theo cách xếp đặt của Trương Khánh Long, với Quan Ngọc được biết thế nào là phương cách bẻ lái thuyền, vừa phụ lực với Trương Khánh Long, Quan Ngọc vừa dò hỏi:

- Công tử chủ nhân rất am tường về dụng thuyền còn thủy công thì sao?

Trương Khánh Long há miệng định đáp chợt đổi ý và chuyển thành tiếng quát:

- Thuyền đã ngoặt tốt rồi, cũng đến lúc cần hãm chậm lại. Đình Nhị huynh hãy để một mình Đình Nhất huynh đảm nhận, thay vào đó hãy tiếp trợ Vi tiên bối. Phi Kiếm Bang cơ hồ từ mọi phía đã cùng giăng dây lên, nhanh đi, chớ để họ lũ lượt xông lên thuyền chúng ta.

Theo đà của con thuyền bị ngoặt đột ngột, trận giao phong của Trang Hiển và Đồng Nhất Ác cũng bị tác động nên gián đoạn và lập tức khi phát hiện từ tứ phía đích thực đều bị người của Phi Kiếm Bang dùng dây dài, một đầu có cột móc câu liêm, quăng tán loạn lên thuyền, đồng thời chỉ một mình Vi Yến Thảo - một trong Đình Song Tú huynh đệ cũng vừa mới tiếp tay dù có sở trường vận dụng Bát Bửu Dao nhanh và chuẩn xác vẫn khó đối phó xuể, Trang Hiển cùng Đồng Khuê chẳng ai bào ai, bằng cách đối phó y hệt Vi Yến Thảo, liên tục quật đứt hoặc ném bỏ các đầu dây có cột móc câu liêm và vớt xuống mặt sông.

Và khi sự việc đang lúc diễn khai thì Trương Khánh Long bất đồ khẩn trương hô hoán:

- Còn một thủ đoạn nữa cũng nên đề phòng, là họ có thể từ dưới đục thủng thuyền để hại chúng ta.

Ngờ đâu từ giữa thình không bỗng vang lên tràng cười thật lớn, đáp lại tiếng hô hoán của Trương Khánh Long:

- Đừng quá khẩn trương, hướng hồ ở đây như có cao nhân am tường thủy tính, người của bốn đường nào dám dùng thủ đoạn ấu trĩ ấy vừa vô dụng vừa phí công. Ha ha...

Mọi người ngẩn mặt lên nhìn thì thấy cũng là lúc hiển hiện một nhân vật từ trên hạ thân xuống với tấm áo choàng màu đen phủ rộng, tạo thành một tư thức khinh công không chỉ ngoạn mục mà đầy uy lẫm.

Nhận ra nhân vật đó, Vi Yến Thảo là người nếu chẳng duy nhất thì cũng nhanh miệng nhất:

- Biển Bức Phi Thủy? Hóa ra người đã là đường chủ Phi Thủy đường của Phi Kiếm Bang?

Nhân vật nọ vẫn mãi kéo dài tràng cười khiến ai nấy càng thêm chú mục nhìn. Và tất cả cùng thất sắc khi bất ngờ nghe Quan Ngọc kêu oai oái:

- Chúng ta bị trúng kế rồi, tất cả mau đề phòng, đừng để bọn đã lẻn đến từ phía sau xuất kỳ bất ý gây phương hại.

Mọi người nhìn lại thì vỡ lẽ, hóa ra nhân vật Biển Bức Phi Thủy đã cố ý thi diễn khinh công ngoạn mục là để mọi người ngẩn nhìn tạo cho một bọn khác khoảng mười cao thủ lẻn lên thuyền từ phía sau.

Nhưng Biển Bức Phi Thủy liền lên tiếng:

- Chư vị chớ hốt hoảng, vì chủ ý của bốn đường chủ là chỉ muốn thực lực sông phương quân bình tịnh chưa có ác ý, nhất là mạo phạm đến chư vị như Vi lão hữu, Trang đại hiệp cùng Không Động phái Đinh Song Tú huynh đệ. Nhân đây xin cho hỏi thuyền do ai hãm ngoạn tội cùng lợi hại?

Nhận ra cục diện đã rơi vào tay người, Trương Khánh Long muốn đoạt lại đành lên tiếng:

- Liệu có đúng là đường chủ các hạ tuyệt vô ác ý chăng? Vậy hậu quả sẽ như thế nào nếu xảy ra va chạm giữa các thuyền?

Nhưng ngờ hỏi ngược lại là có cơ hội nắm lấy cục diện, ngờ đâu ngay khi Trương Khánh Long nói dứt lời thì có tiếng Đồng Nhất Ác giận dữ quát vang:

- Nếu muốn đối phó với lão phu thì bọn ngươi cứ đường đường chính chính xông cả lên, thay vì toan lén lút hạ thủ.

Quay nhìn trở lại thì ai cũng thấy lão Đồng Nhất Ác đang dần bị bọn mười người vừa lẻn lên thuyền vây chặt, cùng lúc đó Biển Bức Phi Thủy lại cười:

- Bất luận ai đắc tội với bốn bang thì đừng mong vô sự, và thiết nghĩ việc này chỉ can hệ mỗi lão Nhất Ác thật mong chư vị chớ nhúng tay vào.

Vậy là một lần nữa Trương Khánh Long nhận ra cục diện vẫn bị người thao túng. Quá bất phục, Trương Khánh Long bật quát:

- Dù Đồng lão là Nhất Ác, thì vẫn do Trương mỗ đây ngỏ lời mời. Huống hồ lúc đắc tội Phi Kiếm Bang Nhất Ác không hành sự ở đây, vậy nên chẳng xin nể mặt và chỉ ra tay khi nào Đồng lão rời thuyền?

Biển Bức Phi Thủy động dung, nhưng khi thoát nhìn liền cười vào mũi Trương Khánh Long:

- Thiếu hiệp là chủ nhân giang thuyền này? Cũng là tiểu tử họ Trương lần này bốn đường quyết đối phó báo oán? Nếu vậy, hãy tự lo cho thân thì hơn thay vì tự chuốc thêm họa bằng hành vi không hề tự lượng sức, toan lấy trứng chọi đá. Ha ha...

Trương Khánh Long vùng hừ mũi và làm cho thân mình vụt biến mất.

Vù...

Diễn biến này khiến Biển Bức Phi Thủy hết cười, đồng thời còn bị biến sắc khi phát hiện chỉ một thoáng chốc Trương Khánh Long đã quay lại đối diện với cái hất hàm trịch thượng:

- Tại hạ không phủ nhận là Trương Khánh Long, và cũng là chủ sở hữu giang thuyền này. Thế nên xin trình trọng lấy tư cách chủ nhân, một là mời Đồng đại giá lập tức ly khai giang thuyền, mọi chuyện hôm nay kể như kết thúc tại đây và hai là phiền đường chủ các hạ sau đó hãy tự giải khai huyết đạo cho quý thuộc hạ đã do tại hạ sơ ý và lỡ tay chạm vào. Nào, hay là một lời của tại hạ chẳng được nhị vị để lót tai? Hoặc giả cố tình xem nhẹ tư cách chủ nhân của tại hạ?

Đồng Khuê lập tức bật mình lao đi, vừa thi triển khinh công vừa quay lại xá về hướng Trương Khánh Long một lễ:

- Người là bậc hậu sinh đại khí phách khiến lão phu đây lần đầu bội phục.

Vù...

Biển Bức Phi Thủy cũng lúc này mới động thân, vừa thần tốc giải khai huyết đạo cho các thuộc hạ đã bị Trương Khánh Long điểm báo động, vừa hô hoán ra lệnh cho nhiều thuộc hạ khác vẫn chờ sẵn ở những thuyền xung quanh:

- Dừng để Đồng lão mượn thuyền đạp chân tiếp tục lao vào bờ, mau chặn lại, cần thiết cứ hạ thủ.

Nhưng Đồng Khuê đâu phải ngẫu nhiên mang danh Nhất Ác, vì không những lão có đủ các bản lĩnh xứng hợp mà còn thêm tâm địa thâm độc, sẵn sàng thủ ác bất kỳ lúc nào có cơ hội. Lão muốn từ giang thuyền lao vào bờ tất phải tìm chỗ đặt chân để đổi hơi hắt tiếp tục đề khí thi triển khinh công thượng thặng. Và không nơi nào để đặt chân cho bằng thuyền của Phi Kiếm Bang hiện vẫn đang giăng kín mặt sông. Nhưng do đã có lệnh của Biển Bức Phi Thủy những cao thủ Phi Kiếm Bang hễ thấy Đồng lão sắp đặt chân chỗ nào liền ủa nhau chạy đến, hoặc không cho lão cơ hội đặt chân hoặc có thể nữa thì ra tay kết liễu lão. Ngờ đâu khi thấy mọi chỗ muốn đặt chân đều hiển hiện những nguy cơ ám tàng, Đồng lão bỗng giơ tay chộp cách không một lượt, lập tức có một cao thủ Phi Kiếm Bang gào vang, còn thân hình tự bay vọt lên lao thẳng về phía Nhất Ác.

A...

Đồng lão không cần chộp vào tay, chỉ ung dung đặt chân lên thân hình nọ thế là có dịp đổi hơi để tiếp tục đề khí lao đi.

Chỉ sau vài lượt như vậy Đồng lão đặt chân vào bờ, lão bật cười hô hố...

- Biển Bức Phi Thủy hãy tính ba mạng đó với lão phu, mà không chừng sau câu chuyện ngày hôm nay, sẽ còn nhiều sinh mạng nữa của Phi Kiếm Bang thế nào cũng bị lão phu tha hồ kết liễu. Hô hô...

Biển Bức Phi Thủy phần nộ, lập tức cùng các thuộc hạ vừa được giải khai huyết đạo tiến hành vây kín Trương Khánh Long:

- Người đã trợ trụ vì ngược, tiếp tay lão Đồng người đừng mong thoát, tiến lên.

Trương Khánh Long cười khẩy:

- Dám không? Vì nếu lần này để tại hạ điểm vào tử huyết thì hậu quả sao đây?

Những thuộc hạ của Phi Kiếm Bang lập tức chọn lòng đình bộ.

Nhân đó Trương Khánh Long nói tiếp:

- Ở đây ai cũng thấy cách cư xử của tại hạ hoàn toàn hợp lý, kỳ dư mọi hành động do Đồng lão thực hiện một là vì quý thuộc hạ bản lĩnh quá kém, hai là chỉ duy nhất một mình Đồng lão gánh chịu trách nhiệm. Đường chủ các hạ nên ân oán phân minh thay vì mãi có thái độ toan một tay che kín bầu trời, không ổn đâu, nhất là đối với Phi Kiếm Bang chưa đến nỗi tạo định kiến cho tại hạ.

Biển Bức Phi Thủy cười lạt:

- Người đừng mong tự phụ quang minh, trừ phi hãy cùng bốn đường chủ giao đấu, trả lại công bằng cho cái chết bất minh của lục lão bản đã do người gây ra ba năm trước.

Trương Khánh Long bảo:

- Tại hạ không phải là hung thủ sát hại Lục lão bản đâu, và điều này chỉ có Lục Quyền biết, nhất là về việc ba năm trước tại hạ hãy còn là một đứa bé chẳng hề am hiểu võ công. Lục Quyền đâu?

Biển Bức Phi Thủy bật cười:

- Hóa ra người ngại, chẳng dám cùng bốn đường chủ giao đấu. Vậy đừng tự phụ quang minh và ngay hôm nay cũng đừng mong thoát chết ở quãng sông này. Ha ha...

Trương Khánh Long bỗng gọi Quan Ngọc:

- Mỗ vẫn nhớ từng nhắc Quan cô nương luôn mang theo văn phòng tứ bảo, có chăng?

Quan Ngọc ứng tiếng kinh ngạc:

- Quan Ngọc có mang theo, nhưng để làm gì, công tử chủ nhân?

Trương Khánh Long lạnh giọng ra lệnh:

- Hãy mau thảo một Sinh Tử Chi Ước, viết rõ Biển Bức Phi Thủy bất chấp hắc bạch, cứ khẳng khẳng nhục mạ và quyết cùng mỗ giao đấu sau đó cùng thỉnh Biển Bức Phi Thủy điểm chỉ vào làm bằng, chứng tỏ chuyện sinh tử trong lúc giao đấu là điều khó lường. Mọi hậu quả xảy ra là tự thân hứng chịu, hầu tránh mọi phiền toái sau này bất kể là từ phía nào.

Quan Ngọc giật mình:

- Có cần như thế chẳng vì xưa nay trên giang hồ hầu như chưa một ai hành động như thế này?

Trương Khánh Long vẫn lạnh giọng:

- Rất cần, vì một là cho đường chủ các hạ đây biết Trương Khánh Long mỗ quyết không ngại việc giao đấu và hai là cần minh chứng nhất là cho Phi Kiếm Bang thấy không phải mỗ chủ ý đắc tội mà trái lại chỉ mong muốn được hóa giải càng rõ càng tốt các ngộ nhận từng xảy ra, đường chủ các hạ thừa nhận chứ?

Trang Hiến bỗng lên tiếng:

- Trang mỗ có thể nói một câu, là nếu sự việc chỉ liên quan đến cái chết được cho là bất minh của nhân vật Lục lão bản nào đó, còn có cả Lục Quyền phần nào biết rõ sự thật thì sao các hạ không cho gọi Lục Quyền đến?

Biển Bức Phi Thủy không bỏ lỡ cơ hội lập tức gật đầu:

- Được, Lục Quyền cũng là thủ hạ bốn đường, để xem khi hội diện Trương tiểu tử người sẽ đối phó như thế nào? Hừ.

Trương Khánh Long cười nhạt:

- Tại hạ đã có ý xưng ngoại hiệu Bất Minh Phi Quân Tử nhất định không thể để bằng hữu thất vọng.

Và đang lúc chờ Biển Bức Phi Thủy cho gọi Lục Quyền đến, Bát Bửu Dao Vi Yến Thảo bất chợt phụ nhĩ thì trào hỏi Trương Khánh Long:

- Sau khi xong việc, cũng trên thuyền này, công tử có ứng thuận để lão phu tùy tiện kết liễu một đoạn ân oán cùng thù nhân chăng?

Trương Khánh Long ngạc nhiên:

- Là ám chỉ Biển Bức Phi Thủy chăng? Vậy sao ở đối phương chẳng thấy có dấu hiệu gì nhận ra Vi tiền bối?

Vi Yến Thảo chép miệng:

- Chỉ cần công tử ứng thuận là đủ, mọi ẩn tình sau đó công tử tự khắc minh bạch.

Trương Khánh Long đánh đáp ứng:

- Nhưng vẫn bối buộc phải đứng ngoài được chăng?

Vi Yến Thảo mỉm cười hài lòng:

- Bấy nhiêu đó cũng đủ để lão phu có lời đáp tạ rồi, vậy lão phu xin chờ.

Quan Ngọc để ý thấy nên tìm cách dò hỏi Trương Khánh Long:

- Điều gì khiến Vi tiền bối cứ tươi nét mặt?

Trương Khánh Long phì cười:

- Vẫn còn một tấn tuồng hay thế nào cũng xảy ra, sao Quan Ngọc cô nương không nhẫn nại chờ xem vì kể cả chỗ cũng chưa rõ lắm đấy là tấn tuồng gì?

Quan Ngọc không thỏa mãn toan hỏi nữa, thì nghe có tiếng Đinh Song Tú huynh đệ lần lượt kêu:

- Đến rồi.

- Lục Quyền là y ư?

Trương Khánh Long cùng Quan Ngọc quay lại vừa vặn thấy Biển Bức Phi Thủy đang đưa một nhân vật có thân hình béo phì vẻ thừa mứa bước lên thuyền.

Tuy béo phì nhưng cử chỉ của Lục Quyền vẫn hoạt bát linh lợi, y lập tức nhìn quanh sau đó thì dừng mục quang ở Trương Khánh Long:

- Tuy trông chẳng giống lắm phần do y phục phần do thời gian đã ngoài ba năm, Nhưng Lục mỗ vẫn cảm nhận người chính là đứa bé năm xưa.

Trương Khánh Long cười cười:

- Phần tại hạ thì vẫn dễ dàng nhận ra Lục nhân huynh dù đã nhiều thay đổi, vì phát tài nên cũng phát tướng chăng?

Lục Quyền lập tức phản ứng:

- Đúng là người, ta nhận ra rồi, hãy mau đền mạng cho phụ thân ta.

Biển Bức Phi Thủy dù đắc ý nhưng vẫn ngăn Lục Quyền lại:

- Chớ hồ đồ, vì tiểu tử thân thủ hiện nay rất lợi hại. Hãy để bốn đường chủ xử lý việc này.

Trương Khánh Long chột bảo:

- Đừng vội, vì tại hạ luôn sẵn sàng phó giao sinh mạng nếu sau vài câu chất vấn và Lục nhân huynh đây vẫn đề quyết tại hạ là hung thủ sát hại Lục lão bản, thân phụ của Lục nhân huynh.

Lục Quyền hậm hực quát:

- Người định chối tội với mỗi một nguyên do là khi đó chẳng có ai mục kích ư? Không dễ như thế đâu. Vì trên thuyền lúc đó ngoài phụ thân ta chỉ còn có người và lão họ Trương được người gọi là đại bá phụ. Lão Trương khi ấy thì thương tích nghiêm trọng hiển nhiên không thể ra tay vậy hung thủ là ai ngoài tiểu tử người?

Trương Khánh Long lại cười cười:

- Vậy lúc đó lục nhân huynh ở đâu? Sao có thể an tâm để một mình lệnh tôn trên thuyền cùng tại hạ và nhân vật được tại hạ gọi là đại bá phụ.

Lục Quyền càng hậm hực:

- Cho đến nay ta vẫn hận là chẳng kịp đưa thuyền đến gần, dù đã rắp tâm đuổi theo. Huống hồ đối với hai phụ tử ta lúc đó mà nói thì lão Trương là ân nhân cứu mạng của phụ thân ta trước kia, phần người chỉ là một tiểu oa nhi chưa đủ tuổi lớn, đâu thể ngờ với một già một trẻ bạc nhược như vậy lại có lúc trở thành mối họa diệt thân khiến phụ thân ta vong mạng.

Trương Khánh Long cười thành tiếng:

- Nhưng tại sao Lục nhân huynh lại rắp tâm dùng thuyền đuổi theo? Vì tại hạ vẫn nhớ, trước đó chính lệnh tôn đã hạ lệnh và chẳng ứng thuận cho bất kỳ ai bám theo, tại sao vậy?

Sự việc đang dần sáng tỏ và có vẻ nghiêng phần lợi về phía kẻ tinh khôn hơn chính là Trương Khánh Long. Biển Bức Phi Thủy vì cũng nhận ra điều đó nên tìm cách xen vào:

- Người định dẫn câu chuyện đi đâu? Sao không nghe nhắc gì đến cái chết của Lục lão bản là nguyên nhân đưa đến cục diện hôm nay?

Trương Khánh Long liền nghiêm mặt:

- Đa tạ vì được đường chủ các hạ nhắc nhở, và tại hạ chỉ chất vấn một câu nữa thôi liên quan đến tử trạng củ Lục lão bản. Vậy lục nhân huynh hãy mau nói cho mọi người biết lệnh tôn đã chết bất minh như thế nào?

Lục Quyền sa lệt:

- Người còn dám nhắc nữa ư, sau khi đã hạ độc khiến phụ thân ta á khẩu phong hầu, tứ chi bất động, dù am tường thủy tính vẫn cam tử nạn, suýt nữa thì biến thành mồi cho hàng vạn lũ cá dưới sông? Sao người nhẫn tâm hãm hại trong khi phụ thân ta chỉ vì thiện ý nên quyết một mình dong thuyền đưa người và lão họ Trương đến một nơi nấu thân nào đó ta không hề biết?

Trương Khánh Long cau mặt:

- Lục nhân huynh đề quyết lệnh tiên tôn thoát tiên đã bị trúng độc? Chất độc gì?

Lục Quyền tức tức toan đáp chợt nghe Biển Bức Phi Thủy hậm hực quát vang:

- Lục Quyền người mau mau lùi lại, còn Trương Khánh Long người thì đừng mong gỡ trò hầu phủ nhận tội đã hạ độc thủ khiến Lục lão bản sau đó vong mạng vì không thể tự mình bơi vào bờ dù bản thân rất am tường thủy tính. Hãy mau giao phó sinh mạng nếu người thật sự là hạng biết giữ lời.

Trương Khánh Long chợt nhìn quanh:

- Có phải Vi thiết bổng từng nói nghĩa phụ của tại hạ chuyên hành hiệp nên đã là ân nhân cứu mạng của vô số người? Thế còn Trang tôn giá thì sao? Nếu đích thực là nghĩa đệ của Trương nghĩa phụ thì liệu tôn giá tin chẳng phụ thân của Lục Quyền cũng từng được đại ca của tôn giá cứu mạng? Và mọi người nghĩ gì khi nghe từ miệng Lục Quyền một lời thừa nhận là đã rắp tâm dùng thuyền đuổi theo bất chấp nghiêm lệnh đã có trước đó từ chính phụ thân ư?

Đinh Song Tú huynh đệ lần lượt lên tiếng:

- Trong chuyện này nhất định còn nhiều ẩn tình.

- Và không loại trừ có thể còn có một dự mưu được sắp đặt sẵn từ cả hai phụ tử họ Lục.

Trương Khánh Long lập tức gật đầu:

- Đúng như vậy, và để ngắn gọn tại hạ chỉ xin nói thế này, là điều lẽ ra đã được Lục Quyền tự miệng nói ra nếu như không bị Biển Bức Phi Thủy các hạ đây lúc này cố tình ngăn cản. Rằng chất độc khiến dẫn đến tử vong của Lục lão bản được xuất phát từ một đoạn thiết bổng rồng ruột, và chủ sở hữu của đoạn thiết bổng đó chính là...

Trang Hiến kêu lên:

- Ta nhớ rồi. Có một nhân vật tự xưng là Hùng Thiết Chỉ kỳ thực đây là nhờ một đoạn thiết bổng thay cho vũ khí, với nhiều ngọn phi châm được tẩm độc luôn được giấu sẵn bên trong. Chỉ sau này khi được Trương đại ca ngẫu nhiên cứu mạng, vì cảm kích nhân vật đó mới nguyện hứa sẽ chẳng bao giờ dùng lại loại vũ khí vừa độc hại vừa hạ lưu đó nữa.

Lục Quyền cũng kêu:

- Chính phụ thân mẫu cũng giữ lời và kỳ thực chẳng hề dùng đến đoạn thiết bổng đó nữa, ngờ đâu cũng chính loại độc ấy hại chết gia phụ.

Nhân cơ hội Trương Khánh Long vội hỏi Lục Quyền:

- Vậy Lục nhân huynh có nghĩ đây là lệnh tôn gập nhân quả báo ứng chăng?

Lục Quyền thét vang:

- Đừng nói chuyện đó với ta, vì lẽ ra tất cả đã yên ổn nếu như phụ thân ta cứ tuân theo mệnh lệnh, vừa phát hiện bọn người khả nghi là ra tay ngay thay vì phí công, bởi quyết khám phá mọi bí ẩn của lão Trương nên mới chuốc hậu quả.

Biển Bức Phi Thủy không thể nào kịp bùm miệng Lục Quyền đành quát át đi ngay khi Lục Quyền vừa dứt tiếng:

- Hóa ra hai phụ tử người quả thật từng có ác ý quyết mưu hại chính nhân vật từng là ân công cứu phụ thân người. Hành ác đắc ác, vậy còn muốn báo thù nữa sao? Hãy mau rút khỏi mắt ta.

Và quay lại Biển Bức Phi Thủy thì lễ tạ lỗi Trương Khánh Long:

- Nay sự việc đã phơi bày, thật mong Trương thiếu hiệp bỏ qua vì bốn đường chủ hồ đồ suýt nữa gây nhiều khó khăn cho thiếu hiệp, tất cả hãy mau lui.

Trang Hiến quát ngăn lại:

- Chờ đã nhất là họ Lục kia, vì ta muốn nghe người giải thích rõ tại sao đang tâm toan lấy oán báo đức đối với Trương đại ca, quả thật từng có ân cứu mạng phụ thân người?

Nhưng Trương Khánh Long bỗng xua tay:

- Mong Trang tôn giá nể mặt, vì dù gì tại hạ vẫn nghiễm nhiên có tư cách tác chủ mọi việc.

Đoạn quay qua Biển Bức Phi, Thủy Trương Khánh Long nói:

- Tại hạ có thể hiểu từ nay mọi ngộ nhận đều xoá tan? Nếu vậy, đường chủ các hạ liệu có hứng thú chẳng vì chuyến đi này tại hạ có chủ đích muốn quay lại chỗ nghĩa phụ từng nấu thân, cũng là điều đang khiến Lục Quyền nghi vấn, bảo vẫn chưa biết đấy là chỗ nào?

Biển Bức Phi Thủy gượng cười:

- Ý của Trương thiếu hiệp muốn có mỗ đồng hành sao? Là thật tâm chẳng?

Trương Khánh Long mỉm cười:

- Các hạ nên tin là thật, vì nếu may mắn có các hạ đồng hành, tại hạ tự tin suốt chuyến thủy trình ắt không gặp bất kỳ phiền toái nào tương tự. Nhược bằng các hạ e ngại tại hạ cũng không miễn cưỡng.

Biển Bức Phi Thủy vội khước từ:

- Mỗ khó chấp nhận một khi chưa được lệnh, nếu tự ý ly khai nhiệm sở thì tội càng tăng. Thôi thì đành để Trương thiếu hiệp thất vọng vậy.

Trương Khánh Long liền lui lại:

- Nhưng các hạ chưa thể đi ngay, vì Vi tiên bối đây như đang có điều cần nói với các hạ.

Vi Yến Thảo lập tức bước tới.

- o O o -